

[Alfred Jensen.]

rimeligt, og det ville være muligt. Men det er ikke et sådant forslag, vi har. Vi har kun fået et meget beskedent forslag, der skal betyde, at fra 1. april 1954 rømmes 100 lejligheder, for at de kan blive nedrevet, og at for kvarteret kan blive ombygget. Jeg vil nærmest sige, at her er kun tale om en gestus, og vel oven i købet om en gestus, der kun fremkommer, fordi der skal være valg til rigsdagen den 21. april og valg til borgerrepræsentationen til næste år. Det er vel også forklaringen på det hastværk, der er i denne sag. Jeg kan i hvert fald ikke betragte dette forslag som et bodemiddel for de skavanker, der er på boligområdet. Man må vel sige, at virkningen er nærmest lig nul. Når man ikke kan skride til en mere omfattende sanering end den, der her foreslås, med 200 boliger årlig, så kan enhver jo, hvis man tager tid til det, regne ud, hvor lang tid det vil tage, inden man når frem til saneringen af de 125 000 ubrugelige lejligheder. Det siger sig selv, at man vil ikke med det boligbyggeri, der er i gang, eller med de planer, der fremsættes fra anden side, være i stand til at nå frem til en løsning af boligproblemerne. Her hjælper jo hverken 20 000 eller 25 000 nye lejligheder årlig, heller ikke om man skulle nå op på de 26 000, som foreslås fra socialdemokratiets side. Nej, her skal bygges betydelig mere, her skal man op over de 30 000 boliger, som indenrigsministeriets byggeudvalg antydede i 1945.

Når man nu tager fat på saneringen — og jeg skal erkende, at meget taler for, at man tager fat ikke alene for at høste erfaringer, men også for at få de dårlige boliger nedrevet —, så må man gøre sig klart, at man må tage anderledes fat på boligbyggeriet, end man har gjort til dato. Jeg er fuldstændig klar over, at det forudsætter en helt anden politik end den, der føres her i Danmark. Man kan nemlig ikke bruge pengene og materialerne både til våben, bunkers og kasernebyggeri og til boligbyggeri, og det er jo også noget, diskussionen de senere år har vist. Jeg ved godt, at det irriterer adskillige medlemmer, når jeg nævner dette forhold, men det skal alligevel siges i denne forbindelse, og det skal siges så tit, at det irriterer de ærede medlemmer på en sådan måde, at de forstår, at de har et medansvar for, at folk stadigvæk må leve i pestbe-

fængte huler, i stedet for at de kunne bo i hyggelige og sunde omgivelser.

Jeg skal ikke, selvom det kunne være fristende, gå ind på enkeltheder vedrørende dette forslag, om renten, om arealernes anvendelse o. s. v. Jeg skal indskrænke mig til at bemærke, at der såvel i borgerrepræsentationen — det er jo den, der står bag ved henvendelsen — som hos ministeren er klarhed over, at beboerne i saneringskvarteret ikke har råd til at betale den højere leje i nybyggeriet, som de vil blive udsat for, i det øjeblik de skal skifte lejlighed. Derfor tilbyder Københavns kommune at betale differencen mellem den gamle og den nye leje, ganske vist kun i et nærmere angivet åremål. Jeg er enig i de betragtninger, der ligger til grund for dette forslag, men jeg vil gøre opmærksom på, at de grunde, der taler for at give tilskud til disse familiers husleje, så sandelig også er tilstede for adskillige andre tusinder, der er tvunget bort fra en gammel lejlighed eller tvunget til at leje en ny lejlighed, som koster mere, end hvad deres økonomiske evner svarer til, og det beder jeg om at man tager i betragtning, når man tager stilling til lejeproblemer i det hele taget.

Min gruppe kan altså godt gå ind for det foreliggende forslag, men vi må understrege, at det må være slut med den ligegyldighed overfor boligproblemet, som man har udvist til dato. Der må sættes helt anderledes ind, sættes ind på en sådan måde, at man overvinder bolignøden og får mulighed for at gennemføre den sanering, som der længe har været trang til, og som befolkningen med stigende styrke kræver gennemført.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg tror, jeg har al mulig grund til at bringe de ærede ordførere en tak for den holdning, de har indtaget til dette forslag. Jeg kan i alt fald se et resultat af fremsættelsen; der vil komme en lov ud af det, og det vil ske, inden rigsdagen skilles, således at mulighederne for at fortsætte saneringsarbejdet i Adelgade-Borgergade kvarteret i alt fald er tilvejebragt, inden denne rigsdag skilles.

I anledning af, hvad der nu er sagt, skal jeg gøre nogle få mere almindelige bemærkninger, og i disse bemærkninger vil ærede ordførere erkende svar på en del af de problemer, der er fremdraget i dag. Alle